

BEBRYCES o BERYBRACES

pel vulgar valencià, que pronuncia *mealla* per *medalla*, *sea* per *seda* etc.

Entre els homònims hi haurà probablement més d'algun cas on hi ha l'adjectiu culte 'beat' de debò. Impossible destriar-ho dels casos on podria tractar-se de participis de BATARE, i també del de VETARE 'vedat, terreny on hi ha veda de tal o tal mena' (però llavors també amb la -T- terminal mantinguda per la fonètica mossàrab).

El que ens prevé de generalitzar la primera d'aquestes tres alternatives és el fet que això es trobi en terres valencianes o mallorquines, i tant repetit. Els *Beatos* són uns corrals muntanyencs, en te. Castell-de-Castells (la ciutadella dels pertinaços moriscos) (xxxiv, 163.21), on també la -o ha de ser de fonètica mossàrab. Les *Beates* sengles pdes. de Murla (xxxiv, 140.25) i de Canet de Berenguer (xxxv, 42.23). Les *Beates* mas, prop d'«El Cabrer» a la dena Castellons, de Morella (xxviii, 164.4). I també a Mall.: *la beâté* te. Sa Pobla (p. Son Amer, xli, 13.14, Masc. 11A7). *Ca Sa be-yáté* te. Orient (xl, 13.14, Masc. 9F3), on dubto que puguem tenir fe en aqueix *Ca* (?).

Beauce (fr.), V. *Bèussa*
Bebarraha mall. art., V. *Carretalà*

BEBRYCES o BERYBRACES

Sobre aquest poble de la Hispània oriental dóna bibliografia comentada Bosch i Gimpera, *Buill. Ass. Cat. Arq. Etn. i Preh.* II, 234. Estudiada per Schulten, *Numantia* I, 91, amb raons per creure'l cèltic o ibero-cèltic; i, suposant que sigui alteració de **Bebryaces*, relaciona amb el britònic *Bibroci*. Meyer-Lübke ho rebutjava en *Das Katalan.*, p. 165, objectant que no hi ha un sufix cèltic *-aces*, que és violent un enllaç fonètic amb *Bibroci*, i que no troba suficients els testimonis sobre la nacionalitat d'aqueixa tribu; s'hi adherí Weisgerber, *Die Sprache der Festlandkelten (Rhen. Ge-Celt.* 21, 52). Les raons lingüístiques de M-Lübke, són vàlides en el sentit que les formula; i quant a l'aspecte etno-arqueològic no puc opinar; però potser en aquest, com passa en general, Schulten no mancava de raons.

En tot cas, com a lingüista català, i essent de l'Orient hispànic, la qüestió m'interessa i rompré una llança per Schulten, sota gran reserves. No cap derivat ni cap sufix, perquè *Berybraces* té tot l'aire d'un compost, que bé podria ser cèltic lingüísticament: BEROBRACES, o BERU- (ieus. *bhero* 'jo porto') serien 'els qui duen braga, els pantalonaires', puix que les BRACAE eren peça típica de tots els celtes; i en terra d'ibers, en forma més vistent que enlloc. Escrit *Βερυβραχες* per un geògraf grec arcaic (de quan encara la *ypsilon* no era palatal). I en un medi lingüístic ibèric, quasi era inevitable que es produís un treballengües en aquesta complicada combinació de consonants, amb haplogia i dissimilació: *Berybr.* → *Berbry.* > *Bebry.*

BEC

Mot català que en els seus orígens significava simplement 'punta' i ha passat a la topon. amb aquest sentit orogràfic. D'una banda: mossàrab *biq/pik*, d'on *Alpicat* (veg. s. v.); i els NLL mall. *Beca* (vol. I, 61) i *Picarandau* (I, 230, amb els seus germans continentals).

També en forma purament catalana: *Bec de Ferrutx*, prop d'Artà. *El Bec de la Roca*, cim en te. de Malanyeu (xxxviii, 116.6). *Becs*, mas prop de Puig-reig, en el camí de Viver (on vaig oir *beks*, 1932).

Compostos: *Becardit*, lloc prop de Castelltallat (Bages) pròpiament 'punta prominent, atrevida', en doc. de 1193 (Kehr, *Papsturk*, p. 534), avui encara cognom a Castelltallat a. 1825 (*BABL* xvi, 289) i el 1952 el trobo a Terrassa.

Becard seria derivat pejoratiu 'el qui pica, o beu': fou tradicional en el Migjorn val., variant *Vicart* (potser d'herència mossàrab, amb ultracorrecció d'arabisme en la *v*-i la *i*): dita popular a Callosa: «més perdut que *Vicart*: éste era un pobre borracho» (Salvà, *Callosa* II, 123). D'aquí el diminutiu en *-i*: *Bacardí* cognom cat. or.: Alexandre de *Bacardí* juriconsult català S. XIX de pròcer família (sovint Maldà en el *Calaix de Sastre* VI, --- a. 1803); un altre, aristòcrata i filharmònic barceloní, 1931; i un fabricant de licors etc. Font de *Becot* te. Rellu (xxxv, 148.26); çí el cogn. rossellonès *Becat*?

Bedocell mas te. Muntanyola (S. XIV).

De *Bicfred* tractarem en art. especial, junt amb *Rosanes*. Del celtisme *Arbeca*, ja ho hem fet supra. Més dades mall.: *Bécar*, a la costa de Valldemossa (XI, nomenclàtor Mar., núm. 39). *Can Beca* te Alcúdia, 1 o 2 k. al N. d'Alcanada (XI i m. Masc.). *Can békas* te. Lluçmajor (XLI, i Masc. 39F3). I encara altres *Sa Beca*, *es Beques* (crec a Artà). Però també n'hi ha en el Continent: *Békə*, emp. te. Pau (XXII, 116.1). Serra, Font i cova de *béka* te. Serra d'En Galceran (xxviii, 161), nom al·lusiú a les puntes consecutives d'aquesta serra allargada (cotes 627-496) (*IGC* 22, 3e 37-38' × 40° 14').

45 BEÇ

Del nom pirinenc del bedoll (*DECat*). Puig de *Bes* te. St. Hilari Sacalm (a. 1577, CCandi, *St. Hilari*, 92). La Costa de *bés* te. Cambrils (Odèn) (xxxviii, 164.15). Com a cognom el trobo sobretot al NE. (Boadella, Prada), i ja Jacme *Bes* a. 1310 a Perpinyà (*RLR* x, 67). El col·le. en -ETUM, -ETA: *Becet* al Soler, *Becedes* (grafiat *Bassedes*) freqüent ross. (p. ex. a Bulaternera xxvii, 6.24). *Becero* te. Lladorre pda. munt. en el camí de Boldís a Boavi, entre Ausinsi i Selves (xviii, 89, xxiv, 57). La *Beçosa* sengles vessants de muntanya: a La Presta (xxiv, 85.5), Vallmanya (xxvi, 182.17) i Eina (xxiii, 43.26).

60 *Becfred*, V. *Vicfred*